

27 Μαΐου 2021

Η Βερόνικα και η Ν. μιλούν για τα παιδιά τους... που δεν γέννησαν οι ίδιες

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Γνωρίζοντας προσωπικά και τις δύο, αλλά και τους γιους τους -για τους οποίους μιλάνε παρακάτω-, νιώθω ευγνώμων που αποδέχτηκαν να μοιραστούν μαζί μας κάτι τόσο προσωπικό όπως είναι η σχέση τους με τα παιδιά που υιοθέτησαν.

**Ο Σουλεϊμάν, ο Σωκράτης και η (μαμά τους) Βερόνικα.*

Ο «Σούλε», όπως χαϊδευτικά φωνάζουν το Σουλεϊμάν οι γονείς και ο αδερφός του, έφτασε στην Κύπρο, ασυνόδευτος, στα 14 του. Σήμερα, μόλις τρεις μήνες μετά που ενηλικιώθηκε, η μητέρα του, Βερόνικα Νικολάου, μιλά για την υπέροχη σχέση τους, τη μεταξύ τους αγάπη, για την ωριμότητά του, για το πόσο στοχοπροσηλωμένος είναι, αλλά κυρίως για το πόσο τυχεροί νιώθουν που μπήκε στη ζωή τους ένα τόσο ξεχωριστό παιδί, αλλάζοντας τις ισορροπίες τους με τον πιο μοναδικό τρόπο.

Αντίστοιχα τυχερή νιώθει και η Ν. η οποία μεγαλώνει μόνη της τον γιο της, τον οποίο υιοθέτησε λίγο μετά που γεννήθηκε. Μας εξομολογείται ότι ο γιος της έμαθε από πολύ μικρός για την υιοθεσία του, αναφέροντάς της μάλιστα πολλές φορές -με όλη του την αθωότητα που έχει ένα παιδί- ότι χαίρεται που είναι η μητέρα του και την ευχαριστεί! «Αν είναι δυνατό να με ευχαριστεί ένα πλασματάκι που χάρισε σκοπό και ευτυχία στη ζωή μου».

Όπως αναφέρει και η Βερόνικα, προφανώς και δεν υπάρχει διαφορά σε ένα βιολογικό παιδί και ένα υιοθετημένο. Διαβάζοντας τα όσα όμορφα μοιράζονται μαζί μας, θα το διαπιστώσετε εύκολα! Προσωπικά, έστω κι αν γνωρίζω πόσο σπουδαίες μητέρες είναι, δεν μπορώ να μην πω ότι συγκινήθηκα βαθύτατα με την κατάθεση ψυχής που έκαναν σε αυτές τις λίγες γραμμές που είχαν στη διάθεσή

τους.

Η ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ

ΑΠΟ ΜΙΚΡΗ ΕΙΧΑ ΠΑΝΤΑ στο μυαλό μου την ιδέα της υιοθεσίας. Δεν την έβλεπα ως πράξη που χρειάζεται ιδιαίτερη σκέψη, θυσία ή κόπο. Και ούτε είχα πολλά ερωτήματα και προβληματισμούς. Το αντίθετο, θα έλεγα. Με διάφορα ερεθίσματα από βιβλία και ταινίες, η ιδέα αυτή ενδυναμώθηκε μέσα μου μεγαλώνοντας. Μέχρι που μια μέρα, μαζί με τον σύζυγό μου, συμπληρώσαμε μία αίτηση του Hope for Children για αναδοχή ασυνόδευτων παιδιών που βρίσκουν καταφύγιο στην Κύπρο, στην προσπάθειά τους να γλιτώσουν από τις δύσκολες και τις επικίνδυνες συνθήκες διαβίωσης στη χώρα τους.

Τέτοια ήταν και η ιστορία του Σουλεϊμάν, του «Σούλε» μας, όπως χαϊδευτικά τον φωνάζουμε. Την πρώτη φορά που γνωριστήκαμε, θυμάμαι ένα λιγομίλητο, επιφυλακτικό αλλά συμπαθέστατο 14χρονο αγόρι από τη Γκάμπια της Αφρικής. Μετά από τέσσερα χρόνια συμβίωσης, με τον Σούλε να έχει κλείσει τα 18 του χρόνια τον περασμένο Φεβρουάριο, η αναδοχή εξελίχθηκε σε υιοθεσία, με πολύ φυσιολογικό τρόπο, μιας και το δέσιμο μεταξύ όλων των μελών της οικογένειας μας ήταν όχι μόνο πολύ ισχυρό, αλλά και αναπόφευκτο. Ο Σωκράτης, ο οποίος ήταν ήδη τεσσάρων χρόνων όταν μπήκε στη ζωή μας ο Σούλε, τον δέχτηκε ως τον μεγάλο του αδελφό, χωρίς να αναγνωρίζει κάποια διαφορετικότητα σε αυτόν, κάτι που κάναμε κι εμείς ως γονείς. Τέσσερα χρόνια μετά, με τον Σωκράτη να πλησιάζει πλέον τα οκτώ, η σχέση τους δυναμώνει κάθε μέρα, σαν να «έψαχνε» ο ένας τον άλλο πριν συναντηθούν στη ζωή. Για τον Σούλε, ο Σωκράτης είναι ο μικρός αδερφός με τον οποίο ζει ξανά την αθωότητα των μικρών χρόνων, ενώ για τον Σωκράτη ο Σούλε είναι ένας φίλος-μέντορας τον οποίο θαυμάζει και θέλει να του μοιάσει.

Στην αρχή, οι δυσκολίες ήταν αναπόφευκτες, μιας και η σχέση ήταν φρέσκια. Έπρεπε να γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο, να μοιραστούμε εμπειρίες, να μάθουμε από αυτές... και να βρούμε τον δικό μας κώδικα επικοινωνίας. Δεν υπάρχει κάποιο μαγικό ραβδί να σου δίνει τις λύσεις κάθε φορά, αλλά ανακαλύπτεις ότι βρίσκεις τις απαντήσεις μέσα σου, φτάνει να διατηρείς τη ψυχραιμία σου και να δείχνεις κατανόηση και σεβασμό. Η υιοθεσία ενός παιδιού σε οποιαδήποτε ηλικία έχει έναν κοινό παρονομαστή. Την ανάγκη του παιδιού για αγάπη, αποδοχή και επαναβεβαίωση ότι δεν θα μείνει μόνο του ποτέ ξανά. Χρειάζεται ειλικρίνεια και ίσως να καταβληθεί περισσότερη προσπάθεια, έτσι ώστε να συνεχίσει να καλλιεργείται η εμπιστοσύνη που χτίζεις κάθε μέρα. Η ύπαρξη υποστηρικτικού

περιβάλλοντος επίσης βοηθά στην περίπτωση μας. Οι οικογένειές μας αγκάλιασαν από την πρώτη στιγμή τον Σούλε ως τον μεγάλο τους εγγονό, ανιψιό και ξάδερφο, σαν να υπήρχε στην οικογένεια από πάντα. Το ίδιο και οι φίλοι μας.

Κάποτε ακούω ανθρώπους που μαθαίνουν για την ιστορία του Σούλε και το πώς κατέληξε στην Κύπρο, να μιλάνε για το πόσο τυχερός είναι που μας βρήκε, που στηρίζουμε το όνειρό του να γίνει ποδοσφαιριστής (είναι φοβερός!) και μας συγχαίρουν για αυτή την πράξη. Πιστεύω όμως πως οι πιο κερδισμένοι σε αυτή τη σχέση είμαστε εμείς. Που είχαμε την τύχη να μπει στη ζωή μας ένα ξεχωριστό παιδί, αλλάζοντας τις ισορροπίες μας με τον πιο μοναδικό τρόπο. Να ζήσουμε δίπλα του τη έννοια της απόλυτης δεκτικότητας, να θέλουμε να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά του και να έχουμε την ευλογία να τον δούμε να ανθίζει, ως ένα άτομο προσηλωμένο, αφοσιωμένο στους στόχους του, που μας εμπνέει με την ωριμότητά και τις φιλοδοξίες του.

Η προσωπική μας εμπειρία μάς έχει δείξει ότι δεν υπάρχει διάκριση ανάμεσα σε ένα βιολογικό παιδί και ένα υιοθετημένο. Η σχέση παίρνει μια δική της αυθεντική μορφή που δεν σηκώνει συγκρίσεις, σαν να υπήρχε ανέκαθεν. Και η αγάπη δεν μοιράζεται, απλά αυξάνεται.

Η Ν. ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΟ ΤΗΣ

ΠΕΡΑΣΑΝ ΣΧΕΔΟΝ 13 ΧΡΟΝΙΑ από εκείνη τη μέρα που γεννήθηκε το αγοράκι μου και το πήρα στην αγκαλιά μου και έγινα η μητέρα του κι εκείνο το παιδί μου.

Για χρόνια ονειρευόμουν την ευλογημένη στιγμή που θα είχα στα χέρια μου το δικό μου μωρό. Δυστυχώς, η ζωή μου δεν ήρθε όπως την είχα ονειρευτεί, όμως το όνειρο κι η επιθυμία ήταν πάντα μέσα μου και ήλπιζα ότι κάποια μέρα θα το ζούσα στη πραγματικότητα.

Θυμάμαι πόσο έντονα παρακαλούσα την Παναγία και την Αγία Μαρίνα να με βοηθήσουν στο να αποκτήσω ένα μωρό. Οι προσευχές μου εισακούστηκαν και ήρθε στη ζωή μου ο άγγελος μου, το αγοράκι μου και μου έφερε ευτυχία, ευλογία και έναν ιερό σκοπό, να τον μεγαλώσω όσο καλύτερα μπορώ πάντα με τη δύναμη του Θεού!

Σαν να μου έχει έρθει μια επιφοίτηση, ένα πρωινό πριν αρκετά χρόνια είχα κάνει ένα τηλεφώνημα στο Γραφείο Ευημερίας και ρώτησα αν μπορούσα να υιοθετήσω ένα μωρό. Η απάντηση που πήρα ήταν ότι πιο υπέροχο είχα ακούσει μέχρι τότε! Μου επιβεβαίωσαν ότι κάποιο άτομο που είναι μόνο του (χωρίς σύντροφο/σύζυγο) μπορεί να υιοθετήσει και μου εξήγησαν παράλληλα τι έπρεπε να κάνω.

Δεν τον γέννησα, όμως ούτε ένα δευτερόλεπτο όλα αυτά τα χρόνια δεν σκέφτηκα

ότι δεν είναι γιος μου. Είναι το μωρό μου και είμαι η μητέρα του. Πιστεύω ακράδαντα ότι μάνα δεν είναι αυτή που φέρνει ένα μωρό στο κόσμο αλλά αυτή που τον μεγαλώνει και ζει μαζί του την κάθε του στιγμή, κλαίει στον πόνο του και χαίρεται με τη χαρά του.

Δεν είναι εύκολο ούτε στα πρακτικά θέματα, μικρά ή μεγάλα, ούτε στην καθημερινότητα, ούτε στο κομμάτι της ψυχολογίας, όμως μέχρι στιγμής πάντα βρίσκονται λύσεις και η αγάπη που υπάρχει ανάμεσά μας είναι η κινητήριος δύναμη στην οικογένεια μου. Ούτε μια στιγμή, όσες δυσκολίες και να προκύψουν - και πιστέψτε με έχουν υπάρξει απίστευτες δυσκολίες σε όλα τα θέματα της ζωής μας- δεν έχω μετανιώσει για την επιλογή μου αυτή.

Από πολύ μικρός έμαθε για την υιοθεσία του και πολλές φορές μου έχει πει -με όλη του την αθωότητα που έχει ένα παιδί- ότι χαίρεται που είμαι η μητέρα του και με ευχαριστεί! Αν είναι δυνατό να με ευχαριστεί ένα πλασματάκι που χάρισε σκοπό και ευτυχία στη ζωή μου.

Μια μέρα μου έγραψε μια μικρή σημείωση: Παιδί από τύχη, μαμά από επιλογή!

Πηγή: city.sigmalive.com